

Marita Strömberg-Linkola (puheenjohtajana 1988–1990): ”Liiton sali oli kuin koti”

Faktaa: Tanssinut Raatikossa, HKT:ssa ja Svenska Teaternissa. Tanssinopettajana Tapiolan lukion musiikkilinjalla 10 vuotta.

Marita Strömberg-Linkola muistelee tullessa liiton toimintaan mukaan 18-vuotiaana: ”Se oli silloin se legendaarinen ihana liiton paikka Lönnrotinkadulla, jossa oli varmaan 100 neliön sali. Se oli niin idyllinen, se oli oikein koti. Siellä oli toimistohuone, jossa oli pitkä pöytä ja kauheasti mappeja. Hirveä pöly siellä oli, sen muistan.”

Strömberg-Linkola oli saanut liiton jäsenyyden 16-vuotiaana näyttökokeen kautta.

”Koetilaisuudesta en muista mitään, mutta sen muistan, että se oli kauhean hienoa päästä liiton jäseneksi. Se oli suuri kunnia.”

Puheenjohtajakauttaan hän kuvailee vähän hankalaksi. ”Yleisfiilis oli sellainen tahmea. Tuntui, etteivät asiat edenneet ja koko ajan löi päätänsä seinään.” Hän muistaa muun muassa yhden työehtosopimusneuvottelun Näyttelijäliiton kanssa. ”Meille sanottiin, että älkää nyt viitsikö tytöt, menkää mieluummin R-kioskiin töihin, ootte ihan nättejäkin. Me olimme ihan tyrmistyneitä. Meitä ei otettu vakavasti.”

Tärkeinä asioina Strömberg-Linkola mainitsee etenkin Teatterikorkeakoulun perustamisen, joka vaikutti suuresti arvostuksen paranemiseen. ”Meihin suhtautuminen oli suoraan sanoen vähän alentavaakin joskus. Mutta siitä se lähti pikku hiljaa paranemaan. Ja tanssitaide-toimikunnan saaminen oli todella suuri asia, siitä kiitos etenkin Doris Laineelle.”

Strömberg-Linkola oli liiton hallituksessa 15 vuotta. ”Suoraan sanoen se oli hirveätä taistelua, kun yritettiin saada tanssille lisää rahaa. Se oli sellaista aikaa, että kun sanoi olevansa tanssija, ihmiset kysyivät, että mitä sä niin kuin sitten teet oikeasti työksesi? Nyt tanssijankin ammatti on sentään ammatti siinä missä muutkin taiteilijan ammatit.”